

Nr 121.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående vissa inrikes postavgifter; given Stockholms slott den 5 februari 1926.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över kommunikationsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

G U S T A F.

Viktor Larsson.

Utdrag av protokollet över kommunikationsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 5 februari 1926.

Närvarande:

Statsministern SANDLER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, LINDERS, SCHLYTER, LARSSON, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anför departementschefen, statsrådet Larsson följande:

Under kristiden höjdes de inrikes postavgifterna fyra olika gånger, nämligen efter beslut av riksdagen under vart och ett av åren 1917—1920. För 1921 års riksdag framlade Kungl. Maj:t förslag om ytterligare ökning av vissa postavgifter, men lämnades detta förslag av riksdagen utan bifall.

Enligt 1922 års riksdags beslut nedsattes från och med den 1 oktober 1922 det inrikes brevportot till 15, 30, 45 och 60 öre för respektive viktsatser samt minsta avgiften för korsband, innehållande affärshandlingar, till 15 öre, och samtidigt återinfördes i nu nämnda hänseenden lokalporto med 10, 20, 30 och 40 öre för respektive viktsatser av lokalbrev och 10 öres

minimavgift för korsband av nyss angivet slag. Övriga postavgifter bibehölls oförändrade. Författning angående postavgifterna utfärdades den 21 juni 1922 (Svensk förf.-saml. nr 280). Sedan postavgifterna, sådana de bestämdes år 1922, jämlikt beslut av 1923 års riksdag förklarats skola gälla oförändrade intill utgången av år 1924, nedsattes enligt beslut av 1924 års riksdag avgifterna för inrikes postanvisning eller postförskott från och med den 1 oktober 1924 till utgången av år 1925 till 15, 25, 35, 45, 55, 65 och 75 öre för respektive postanvisnings- och postförskottsbelopp. Vidare ändrades jämlikt beslut av nämnda riksdag postavgifterna vid postabonnemang å tidning, som avsåg år 1925, sålunda, att dels den procentuella delen av förskrivningsavgiften sänktes från 4 till 2 procent och dels den i befodringsavgiften ingående viktavgiften höjdes från 12 till 17 öre för varje helt eller påbörjat kilogram av tidnings årsvikt. Övriga postavgifter, sådana de bestämdes år 1922, bibehölls oförändrade till utgången av år 1925.

Genom beslut av 1925 års riksdag har det inrikes paketportot nedsatts till 60, 90, 120 och 60 öre för respektive viktsatser samt den särskilda tilläggsavgiften för inrikes s. k. ilpaket bestämts till 100 procent å befodringsavgiften, evad densamma avser vanligt eller skrymmande paket, dock lägst med 1 krona per paket, varjämte den viktsats, varå befodringsavgiften för inrikes korsband som innehåller uteslutande blindskrift beräknas, höjts till 1,000 gram. Vidare har jämlikt beslut av 1925 års riksdag i fråga om avgifterna för postabonnemang å tidning, som avser år 1926, den ändring vidtagits, att maximivikten för tidningsexemplar, som skall befordras efter postabonnemang, höjts till 250 gram, varjämte medgivits 6 procent rabatt å vederbörande postavgifter för vissa tidningsutgivare, som själva ombesörja de postabonnerade tidningsexemplarens inslagning till vederbörande abonnemangspostanstalter. Slutligen har beträffande avgifterna för utgivarkorsband dels för försändelse av högst 25 grams vikt föreskrivits utöver nuvarande viktavgift en särskild avgift av 1 öre per försändelse, dels ock för sådana utgivarkorsband, som sändas till vissa tidningars återförsäljare, eller s. k. kommissionärskorsband införts en lägre avgift av 18 öre för varje vikt av 1 kilogram eller del därav. Övriga postavgifter hava, sådana de bestämdes år 1924, bibehållits oförändrade. Stadgandena om de vanligaste postavgifterna hava sammanförts i en helt ny kungörelse den 29 maj 1925 (Svensk förf.-saml. nr 149) samt givits tillämplighet tills vidare, varemot bestämmelserna angående villkoren för postbefodraren av tidning i avvaktan på erfarenhet av verkningarna av de åren 1924 och 1925 beslutade ändringarna fastställt att gälla endast till utgången av år 1926 (Svensk förf.-saml. nr 150).

I skrivelse den 26 januari 1926 har generalpoststyrelsen gjort framställning om viss ändring beträffande postavgifterna. Styrelsen har därvid till en början anfört följande:

I riksstaten för budgetåret 1925—1926 vore inkomstöverskottet av postverkets rörelse upptaget till 13 miljoner kronor. Såvitt nu kunde bedömas, torde överskottet komma att något understiga detta belopp, beroende därpå

att en driftkostnadslikvid till statens järnvägar, vilken tidigare beräknats skola verkställas först under år 1926, blivit fullgjord en av de sista dagarna av år 1925.

Vad beträffade postverkets ekonomiska resultat under budgetåret 1926—1927, vore detsamma i det av Kungl. Maj:t till riksdagen framlagda förslaget till riksstat upptaget till 14 miljoner kronor. Med den erfarenhet, styrelsen hade rörande poströrelsens omfattning för tiden efter avgivandet den 12 november 1925 av styrelsens förslag till beräkning av postverkets inkomst-överskott för ifrågavarande budgetår, ställde styrelsen sig tveksam, huruvida beräknad uppgång i postverkets rörelse kunde komma att inträda. Där- emot hade numera förhållanden inträffat, på grund av vilka styrelsen kunde räkna med större inkomster av utrikes rörelsen än tidigare. Därest, på sätt i statsverkspropositionen meddelats, omläggning av sättet för inleveringen av postverkets överskott till att ske kvartalsvis bleve genomförd från och med den 1 juli 1926, varigenom överskottet under nu ifrågavarande budgetår ökades med cirka 3 miljoner kronor, ville det emellertid synas styrelsen, som om det beräknade överskottet av 14 miljoner kronor skulle kunna i det närmaste uppnås.

Vid de nu meddelade beräkningarna angående postverkets inkomster för åren 1926 och 1927 hade styrelsen räknat med att nu utgående postavgifter komme att gälla oförändrade icke blott under hela år 1926 utan även under hela år 1927.

Styrelsen meddelar, att styrelsen icke heller hade för avsikt att nu föreslå några förändringar, vilkas genomförande komme att nämnvärt inverka på det ekonomiska resultatet av poströrelsen. Styrelsen anför vidare, att så gott som samtliga postavgifter, varom nu vore fråga, nedsatts sedan år 1920, och i jämförelse med priset förhållandena på andra områden syntes icke kunna framställas några berättigade anmärkningar mot de belopp, varmed postavgifterna i allmänhet nu utginge. I förhållande till 1914 års avgifter kunde postavgifterna nämligen anses höjda med omkring 50 procent, under det att det tal, som skulle anses motsvara levnadskostnadsökningen, blivit genom kungörelsen den 15 januari 1926 (nr 5) fastställt till 74.

Endast beträffande en av de i förenämnda kungörelse den 29 maj 1925 stadgade postavgifterna, nämligen *assuransavgiften*, anser sig styrelsen böra ifrågasätta ändring. Till stöd härför anför styrelsen följande:

Denna avgift har sedan år 1882 ändrats endast en gång, nämligen genom kungl. kungörelsen den 30 maj 1919 (nr 272). Denna ändring avsåg egentligen att vinna en förenklad avgiftsskala, men medförde en ganska avsevärd höjning av avgiften för de högre beloppen. För belopp intill 5,000 kronor förblev avgiften oförändrad, men därefter inträdde stegring, så att avgiftsbeloppen för exempelvis respektive 10,000, 50,000 och 100,000 kronor blevo respektive 2: 30, 10: 30 och 20: 30 i stället för förutvarande respektive 2: 05, 8: 05 och 13: 05 kronor. Under kristiden, när alla andra postavgifter höjdes, kunde denna höjning av assuransavgiften vara motiverad.

Emellertid är det icke uteslutet, att höjningen i viss mån bidragit därtill, att bankerna och andra företag, som hava att med posten försända större penningbelopp, i stor utsträckning begagna sig av reassurans hos enskilda försäkringsbolag och taga postassurans till ett obetydligt belopp eller till och med endast rekommendera försändelsen.

Förbud att vid assurans genom postverket angiva lägre assuransbelopp än försändelsens verkliga värde hade meddelats genom kungl. kungörelse

den 26 maj 1882, men förbudet upphävdes av 1918 års lagtima riksdag (Kungl. Maj:ts proposition nr 44). Redan innan förbudet upphävdes, torde dock det förfarande, som här ovan nämnts, hava förekommit i vissa fall. Redan 1910 års statsrevisorer fäste nämligen uppmärksamheten å förhållandet, och sedan riksdagen förklarar sig dela revisorernas mening, anbefalldes Kungl. Maj:t styrelsen att verkställa en utredning i frågan. Resultatet blev, att förbudet, såsom nämnts, upphävdes.

Att förbudets upphävande bidragit till ökad användning av förfarandet med reassurans hos enskilda försäkringsbolag och därmed till minskad inkomst för postverket torde vara uppenbart. Också hava 1925 års statsrevisorer, som funnit anledning upptaga frågan till behandling, gjort det uttalandet, att åtgärder böra vidtagas i syfte att assurering av värdeförsändelser måtte i största möjliga utsträckning ske hos postverket till försändelsernas fulla värde.

Styrelsen har haft sin uppmärksamhet fäst på förevarande fråga. Att ånyo införa förbud mot att assurera postförsändelse till lägre belopp än det verkliga värdet torde icke vara lämpligt, då vid frågans föregående behandling alla uttalanden voro överensstämmande i fråga om det berättigade i förbudets upphävande. Erfarenheten från den tid, förbudet var gällande, visar också svårigheten av att uppehålla förbudet, och ett effektivt övervakande av bestämmelsens efterlevnad skulle lätt av allmänheten betraktas såsom trakasseri eller kränkande av brevhemligheten. Dessutom lär det kunna tänkas fall, då det vore till fördel för postverket att icke vara ansvarsskyldigt för allt för stora värdebelp. Statsrevisorerna hava icke heller ifrågasatt återinförande av nu ifrågavarande förbud. De anse däremot, att en sänkning av gällande assuransavgifter är ofrånkomlig.

Styrelsen är också av den mening, att postverkets assuransavgifter böra i största möjliga mån vara så avvägda, att de icke direkt föranleda korrespondenterna att vända sig till enskilda försäkringsföretag. Frågan om postverkets assuransavgifter fördes visserligen på tal i samband med upphävandet av förbudet mot för låg assurans, men med hänsyn till dåvarande tidsförhållanden ansågs någon sänkning av postavgifterna icke böra ifrågakomma. Såsom ovan sagts kom däremot i viss mån en höjning att vidtagas år 1919. Förhållandena äro emellertid nu annorlunda, och dessutom synes det möjligt att vidtaga en sådan reglering av assuransavgifterna, att därav icke inträder någon minskning av postverkets inkomster.

Vid bestämmandet av de belopp, varmed postavgifterna skola utgå, bör hänsyn naturligtvis tagas till det arbete, postverket har att utföra, och de förbindelser, postverket ikläder sig beträffande en försändelse av visst slag. I sådant hänseende har postverket att i fråga om en assurerad försändelse göra sig betalt *dels* för själva beföringen — befodringsavgift såsom för brev eller paket i allmänhet — *dels* för det särskilda expeditionsarbete, som erfordras för en assurerad försändelse utöver dylikt arbete för en vanlig försändelse — häri inbegripet särskilda säkerhetsanordningar å postanstaltna m. m. — *dels ock* för ansvarigheten. I den internationella postutväxlingen utgå i överensstämmelse härmed för assurerad försändelse, förutom befodringsavgift, en expeditionsavgift och en assuransavgift.

I den inrikes svenska posttjänsten utgår för rekommenderad försändelse, förutom befodringsavgift, en särskild rekommendationsavgift. Sistnämnda avgift, som närmast är att anse såsom en expeditionsavgift, är för närvarande 20 öre. På grund av de rekommenderade försändelsernas stora antal — över 10 miljoner per år — har postverket nödgats att för detta slags försändelser införa ett jämförelsevis enkelt expeditionssätt, något som också kunnat göras med hänsyn till postverkets ringa ersättningskyldighet (högst 36 kronor per försändelse).

Beträffande assurerade försändelser ställer det sig i förevarande hänseende annorlunda. Dessa förtecknas specifikt icke blott å avsändnings- och adresspostanstalterna utan även under hela befordringen, vilket jämte andra kontroll- och säkerhetsåtgärder medför ett betydande arbete för postpersonalen. Den del av assurancesavgiften, som påkallas av försändelsens expedition, bör därför, när rekommendationsavgiften utgår med 20 öre, icke sättas till lägre belopp än 30 öre.

Vad åter angår själva premien för försäkringen — postverkets ersättning för ansvarigheten — så har styrelsen funnit, att 10 öre per 1,000 kronor eller del därav skulle vara en väl avvägd avgiftsskala.

Enligt vad nu ifrågasatts, skulle assurancesavgiften (expeditionsavgift tillsammans med avgift för ansvarigheten) utgöra 40 öre (30 + 10) för belopp intill 1.000 kronor med tillägg av 10 öre för varje överskjutande belopp av 1.000 kronor eller del därav. Förhållandet mellan nuvarande och sålunda föreslagna assurancesavgift framgår av följande jämförande tablå:

Assuransbelopp	A v g i f t		Ökning eller minskning Kronor
	nu Kronor	föreslagna Kronor	
Högst 500 kronor	0: 30	0: 40	+ 0: 10
Över 500—1.000 kronor	0: 50	0: 40	— 0: 10
5.000 kronor	1: 30	0: 80	— 0: 50
10.000 "	2: 30	1: 30	— 1: —
50.000 "	10: 30	5: 30	— 5: —
100.000 "	20: 30	10: 30	— 10: —
1.000.000 "	110: 30	100: 30	— 10: —

Såsom av tablan framgår, skulle förslagets genomförande medföra en höjning av avgiften för belopp intill 500 kronor. Denna förhöjning torde icke bli nämnvärt kännbar för den enskilde korrespondenten, i synnerhet som för de mindre beloppen postanvisningsrörelsen lämpar sig bättre än användandet av assurans.

Med hänsyn till de assurerade försändelsernas nuvarande fördelning efter assurancesbeloppens storlek skulle emellertid den ökning av postverkets inkomst, som bleve en följd av förhöjningen av 10 öre i den lägsta gruppen, i det närmaste uppväga den av sänkningen i de högre grupperna föranledda inkomstminskningen. Skillnaden har approximativt beräknats till 10,000 kronor per år. Det är emellertid anledning förmoda, att om postverkets assurancesavgift bestämes på sätt här ovan ifrågasatts och de enskilda försäkringsbolagen icke avsevärt nedsätta sina premier, en hel del korrespondenter, som nu reassurera sina postförsändelser, skola finna det lämpligt att taga hela försäkringen hos postverket. Härigenom skulle komma att ske en förskjutning uppåt av assurancesbeloppen och därmed en ökning av postverkets inkomster.

Avgiftsändringen kan lämpligen genomföras från och med den 1 juli 1926.

I samband med nu förevarande fråga har styrelsen även haft under övervägande lämpligheten av att postverket skulle, i analogi med vad i allmänhet gäller inom försäkringsrörelsen, vid utbetalande av ersättning för assurerad försändelse taga hänsyn till assurancesbeloppets förhållande till det verkliga innehållet. Utredningen härom är icke avslutad, och styrelsen anser sig åtminstone för närvarande icke böra framlägga något förslag i ämnet. Resultatet av den nu ifrågasatta nedsättningen av assurancesavgiften för belopp över 500 kronor torde under alla förhållanden böra avvaktas.

Beträffande *postavgifterna för postabonnemang å tidning och avgiften för utgivarkorsband* anser sig styrelsen icke böra föreslå någon ändring. Styrelsen framhåller, att den erfarenhet, som hittills vunnits, icke kunde anses tillräcklig för att bedöma verkningarna av 1924 och 1925 års riksdagsbeslut beträffande befodringsavgifterna för tidningar. I fråga särskilt om postavgifterna vid postabonnemang yttrar styrelsen i huvudsak:

De av 1924 års riksdag bestämda avgifterna hade visserligen tillämpats å abonnemangen för år 1925 och de abonnemang, som hittills verkstälts för år 1926, men tidningsräkenskaperna för år 1925 föreläge ännu icke fullständiga, än mindre hade någon undersökning kunnat verkställas på grundvalen av dessa räkenskaper. Med stöd av de siffror, som funnes för de tre första kvartalen av år 1925, syntes ökningen för hela detta år av postavgifter för postabonnerade tidningar i förhållande till år 1924 kunna beräknas till omkring 600,000 kronor. Under förutsättning, att ökningen oavsett ändring i avgifterna varit ungefär densamma som under år 1924 eller 200,000 kronor, skulle den ökning, som vore en följd av avgiftsändringen, belöpa sig till omkring 400,000 kronor eller samma belopp, varmed man räknade vid ändringens genomförande.

Från nyssnämnda belopp, 600,000 kronor, hade avdragits den ersättning, som enligt beslut av 1925 års riksdag utbetalats till vissa tidningsutgivare för tidningsinslagning. Bestämmelsen om denna ersättning hade trätt i kraft den 1 juli 1925, och det utbetalade beloppet hade utgjort i det närmaste 25,000 kronor. Det vore dock ännu för tidigt att bedöma verkan av ifrågasvarande bestämmelse. För år 1926 vore redan antalet tidningsutgivare, som förklarar sig ämna mot ersättning verkställa tidningsinslagningen, 50 procent högre än under år 1925. Den ersättning, som komme att utgå under år 1926, måste således beräknas till minst 75,000 kronor.

Medan befodringsavgifterna för tidningar kunde beräknas under år 1925 hava uppgått till omkring 4,700,000 kronor, uppskattades postverkets merkostnader för postabonnemangen under samma år till omkring 6,300,000 kronor. Detta innebure, att postverkets övriga rörelsegrenar belastades med icke blott den del av de gemensamma kostnaderna, som i proportion till rörelsens omfattning borde påföras tidningarna, utan även med en del av de kostnader, som åsamkades postverket direkt av tidningsrörelsen.

Det ekonomiska resultatet av postverkets tidningsrörelse kunde sålunda icke anses tillfredsställande. Ehuru styrelsen icke ansåge sig för närvarande böra föreslå någon höjning av postavgifterna för tidningar, kunde styrelsen å andra sidan icke tillstyrka någon åtgärd, genom vilken postverkets inkomster av tidningsrörelsen skulle undergå minskning. Då därjämte den hittills vunna erfarenheten av verkningarna av de senast vidtagna ändringarna i dessa avgifter vore alltför ringa, för att härav skulle kunna dragas några bestämda slutsatser om dessa ändringars ändamålsenlighet, ansåge sig styrelsen böra föreslå, att gällande postavgifter för postabonnemang å tidning förlänades giltighet under ännu ett år.

Vidkommande avgiften för utgivarkorsband yttrar styrelsen beträffande de av 1925 års riksdag beslutade ändringarna:

I vad de nya bestämmelserna, vilka trätt i kraft den 1 juli 1925, avsåge införandet av kommissionärskorsband och avgiften för dessa, hade några anmärkningar icke kommit till styrelsens kännedom. Däremot hade utgivare av tidningar, vilka vid försändning såsom utgivarkorsband drabbades av den särskilda försändningsavgiften av 1 öre, framhållit, att denna avgift verkade mycket ojämnt och i vissa fall vore ganska betungande. När styrelsen ifråga-

satte införandet av bestämmelsen, var styrelsen fullt medveten om att tillämpningen måste medföra vissa oegentligheter och hade styrelsen närmast avsett ett försök. Goda skäl kunde också anföras för en ändring i nu förevarande hänseende, men det gällde då att åstadkomma en metod, som i minsta möjliga mån förtyngde arbetet.

Vad det ekonomiska resultatet av berörda ändringar beträffade, vore beloppet av under år 1925 inlutna befodringsavgifter för utgivarkorsband visserligen omkring 200,000 kronor större än motsvarande belopp för år 1924, men denna ökning vore mindre än den, som sistnämnda år hade att uppvisa i förhållande till år 1923. Det vore därför icke osannolikt, att ifrågasvarande ändringar givit ett för postverket mindre tillfredsställande ekonomiskt resultat. Att med bestämdhet yttra sig härom vore emellertid icke möjligt efter endast ett halvt års erfarenhet, i all synnerhet som tillgängliga uppgifter för denna tid ännu icke kunnat bearbetas. Då det icke syntes lämpligt att efter så kort tids erfarenhet vidtagna ändringar, torde bestämmelserna om utgivarkorsband böra äga giltighet under ytterligare ett år.

På grund av vad sålunda anförts hemställer generalpoststyrelsen, att assurancesavgiften för inrikes försändelser måtte från och med den 1 juli 1926 utgå med av styrelsen föreslagna ändrade belopp samt att nu gällande avgifter för postabonnemang å tidning och för tidnings försändande såsom utgivarkorsband måtte äga fortsatt tillämpning till och med den 31 december 1927.

Av den undersökning rörande försäkringen av värdepostförsändelser, som verkställdes av 1925 års statsrevisorer, inhämtas, att åren 1914 och 1924 antalet assurerade inrikes försändelser utgjorde 895,000 och 965,000 med ett assurerat belopp av 1,525,000,000 respektive 1,060,571,000 kronor. Postverkets inkomster av denna rörelse utgjorde nämnda år 610,000 respektive 625,000 kronor, medan försäkringsbolagens premieinkomster för försäkring av inrikes värdepostförsändelser från att år 1914 hava uppgått till 1,252 kronor ökats, så att desamma år 1924 belöpte sig till icke mindre än 194,424 kronor, motsvarande en försäkringssumma av tillhoppa 1,690,000,000 kronor. Denna starka ökning av värdepostförsäkringsrörelsen hos försäkringsbolagen och den till följd därav uteblivna inkomstökningen i postverkets assuransrörelse synes till stor del vara att tillskriva upphävandet av förbudet att assurera försändelser till lägre belopp än deras värde.

Att åter stadga dylikt förbud torde av skäl, generalpoststyrelsen anført, icke böra ifrågasättas. Den lämpligaste utvägen att åstadkomma ett ökat anlåtande av postverket för försäkring av värdeförsändelser torde därför vara att ändra assurancesavgifterna så, att postverket med större framgång än hittills kan konkurrera med de enskilda försäkringsanstalterna. Då det av generalpoststyrelsen i sådant syfte framställda förslaget om ändring av assurancesavgifterna synes lämpligt avvägt och ägnat att medföra ett bättre resultat av postverkets assuransrörelse, anser jag mig böra tillstyrka styrelsens förslag. Härigenom komme jämväl de av 1925 års statsrevisorer uttalade önskemålen i denna fråga att tillgodoses. De sålunda förordade ändringarna i assurancesavgifterna torde lämpligen böra träda i kraft den 1 juli 1926.

Departements-
chefen.

Vad härefter beträffar postavgifterna vid tidningsbefordran, torde ännu för kort tid hava förflutit efter ikraftträdandet av de åren 1924 och 1925 beslutade ändringarna, för att ett tillförlitligt omdöme skall kunna uttalas om huruvida ifrågavarande avgifter för närvarande äro lämpligt avvägda eller icke. I avvaktan på ytterligare erfarenhet om verkningarna av berörda ändringar torde därför avgifterna för tidningsbefordran, sådana de nu äro bestämde, böra givas fortsatt giltighet under ännu ett år eller till och med utgången av år 1927.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen besluta,

1:o) att assurancesavgiften för inrikes försändelse skall från och med den 1 juli 1926 utgå med 40 öre för assurancesbelopp av högst 1,000 kronor med tillägg av 10 öre för varje överskjutande belopp av 1,000 kronor eller del därav; samt

2:o) att kungörelsen den 29 maj 1925 (nr 150) om vissa ändringar i förordningen den 17 juni 1916 (nr 216) angående villkoren för postbefordran av tidningar och andra periodiska skrifter, vilken kungörelse gäller till och med den 31 december 1926, skall äga fortsatt tillämpning till och med den 31 december 1927, dock att vad i 8 § stadgas icke skall tillämpas beträffande sådana abonnemang för år 1928, som verkställas under år 1927.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagar Hans Maj:t Konungen lämna bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Fredric Hawerman.